

KRISTIAAN VANDENBUSSCHE

AMOR

INHOUD

PROLOOG 9

1

BLONDE LEFFE 19

2

LA DOUCE FRANCE 30

3

ICARUS 39

4

MERCEDES-BENZ 45

5

VERBIEST 56

6

RONALD RUYTERS 65

7

BUURMAN 75

8

GEHEIM 87

9

VENTILATIE 97

10

ZEEBONK 107

11

COBRA 118

12	
SCHIETKRAAM	127
13	
DIEUDONNÉ	134
14	
GENUA	143
15	
RICARDO	158
16	
FIRENZE	168
17	
KINDERWENS	180
18	
HONGER EN DORST	190
19	
ARMERIA	198
20	
MANEGE	206
21	
ENGEL	219
22	
SPELONK	230
23	
MOEDER-OVERSTE	241
24	
AMORE	252
25	
MARMOLADA	263
26	
WOEST	274
27	
SNEEUW	284
28	
SCHIETGEBED	291

29

AMOR 299

30

AVONDGLOED 306

EPILOOG 316

DANKWOORD 318

PROLOOG

De geldwagen van de firma Sorveglianza Trasporto di Denaro naderde een tunnel in de Italiaanse Dolomieten. De weg kronkelde door het imposant gebergte met zijn verticale, bijna witte pieken en de grillige rotsformaties weerspiegelden in de glasheldere rivier die door de vallei stroomde.

‘Verdorie’, vloekte de bestuurder, toen hij zowel voor zich als in zijn achteruitkijkspiegel een donkere BMW uit de 5-serie zag opduiken. De ene BMW ging verderop dwars op de weg staan, de andere BMW kwam razendsnel naast de gepantserde transportwagen rijden. Tijdens het manoeuvre klauterde een gemaskerde man door het geopende dak. Er hing een machinegeweer aan zijn schouder.

‘Shit, we worden overvallen!’ riep de veiligheidsagent op de achterbank. ‘Zoek dekking! Vlug!’

De bandiet opende het vuur. Er kwamen barsten in de kogelvrije ramen, maar die lieten geen munitie door. Vervolgens werd de romp van de wagen van de STD doorboord met kogels, en er werden twee handgranaten naar de motor en brandstoftank gegooid.

‘Alarm! Een overval!’ meldde de begeleider in de radio. Hij gaf de gps-coördinaten van hun locatie door.

De chauffeur ging bruusk in de remmen staan en week uit naar de pechstrook voor de tunnel om een aanrijding te vermijden.

Opnieuw klonk er snelvuur.

‘Bukken, bukken,’ riep de veiligheidsagent. ‘Laag blijven!’

Ze gooiden zich, zoals het hun was aangeleerd, plat op hun buik. In de flank van het voertuig ploften meer dan tien kogelinslagen.

‘Uit het voertuig!’ schreeuwde een overvaller in gebroken Italiaans. Hij schoot dwars door de carrosserie naar de begeleider, die de zijdeur niet vlug genoeg opende. Twee kogels drongen door de wand en raakten de begeleider in knie en kuit.

‘Niet openen!’ schreeuwde de veiligheidsagent.

Een van de gangsters plaatste een bom met een zuignap op de dubbele achterdeur van de wagen. De ontploffing was verwoestend. De veiligheidsagent was op slag dood, zijn schedel was half weggeblazen. De brokstukken van het voertuig werden tot dertig meter ver gekatapulteerd. Het veiligheidssysteem trad in werking op twee van de drie geldzakken. Door de ontploffing vlogen vele biljetten in de lucht en verspreidden deze zich in de omgeving. De verf kleurde het geld en een gedeelte van de rijbaan rood.

De chauffeur kwam overeind en stak met bonkend hart zijn handen in de lucht. ‘Niet schieten,’ smeekte hij.

Toen hij de deur opende, sleurde een van de gangsters hem uit de bestuurdersstoel. Hij drukte een pistool tegen diens nek en schoot genadeloos.

‘Het geld!’ riep de schutter naar een van zijn kompanen. ‘Grijp het geld!’

Zijn makker greep de geldzak waarop het veiligheidssysteem niet in werking was getreden, en stapte over het lijk van de chauffeur. Daarna liepen ze terug naar hun vluchtwagens.

Het leek op een perfecte overval, met precisie uitgevoerd door een getraind commando, maar plots daalden er twee andere personen af van de rotsen boven de tunnel. Ze gleden

langs twee lange koorden naar beneden. Ze waren gekleed in zwarte uniformen en droegen legerschoenen en bivakmutsen. Te zien aan hun silhouetten waren het een man en een vrouw.

Een van de gangsters beneden zag een schaduw over zich heen vallen.

‘Wat gebeurt er?’ zei hij, maar hij werd in een mum van tijd overmeesterd, snel en geruisloos. Zijn gezicht ontmoette de loop van een pistool met geluidsdemper. Een fractie van een seconde later viel hij levenloos neer.

De twee dropten een rookbom op de rijbaan en vuurden naar twee andere gangsters.

‘Bam! Bam!’ De ene werd getroffen in de borst en liet de geldzak vallen, de andere kreeg een kogel in het midden van zijn voorhoofd en zeeg neer. Het neerdalende duo had zich duidelijk goed voorbereid.

‘Het geld!’ riep de vrouw naar haar mannelijke collega. ‘Snel! Neem de geldzak mee!’

Toen de man de geldzak over zijn rechterschouder zwierde, kwam er in volle vaart een politiewagen aangereden. De combi stopte met gierende banden. Drie zwaargewapende agenten stapten uit, verscholen zich achter hun voertuig en openden het vuur. De man werd in het nauw gedreven, maar zijn vrouwelijke collega gooide een handgranaat naar de politiewagen, waardoor deze met een zware knal ontplofte. Er verspreidde zich een dikke rookwolk, die het zicht op de rijbaan tijdelijk bemoeilijkte. De politie vuurde nu in het wilde weg.

‘Vlucht!’ riep de vrouw. ‘Vlucht in de tunnel!’

‘Dat haal ik niet, dan knallen ze me neer’, schreeuwde de man. ‘Wegwezen jij! Ik red me wel!’

Hij sprong over de vangrails en maakte van de rookontwikkeling gebruik om ongezien de steile helling af te dalen. De

vrouw vluchtte in de duisternis van de tunnel. Ze liep zo snel als ze kon, langs de vooraf geplande vluchtroute. Er was nu geen tijd om andere opties te overwegen. Ik moet hier zo snel mogelijk weg, koste wat het kost, dacht ze enkel.

Ze verdween uit het zicht, terwijl haar mannelijke collega in de andere richting werd achternagezeten door de Italiaanse carabinieri.

De man vluchtte met de geldzak naar beneden in de kloof.

‘Stuur versterking voor een klopjacht!’ beval de Italiaanse hoofdofficier. ‘Hij mag niet ontsnappen!’

De vluchter holde van de rotsachtige helling naar beneden door het struikgewas, in de richting van de vallei en de nabije bossen. De doornen van de bramen op de bergflank sneden gloeiende lijnen in zijn huid. Beneden gooide hij zijn muts en overbodige kledij af en hij waadde door de snelstromende rivier. Toen hij de andere oever had bereikt, rende hij verder, terwijl de wind langs zijn slapen suisde.

Waar loop ik naartoe, dacht hij. Waar moet ik naartoe?

Hij voelde het bloed door zijn lijf jagen. Hij rende met alle kracht die in hem was, nog bedwelmd door het grenzeloze geweld van de overval.

Lopen, dacht hij, lopen tot ik niet meer kan, het is een kwestie van leven of dood!

Alles bonsde in zijn lichaam. De horizon wankelde terwijl hij langs de rivier door de bossen liep. Het leek of de zon verduisterde, maar hij bleef vaart maken, af en toe omkijkend, nooit stilstaand. Op de hellingen die er af en toe op de oever waren, kwam hij moeilijker vooruit.

Rennen! Blijven rennen, pompte hij zichzelf moed in, terwijl hij naar boven en weer naar beneden strompelde.

Hij bereikte een boerderij die op de oever stond, en daar plofte hij neer, uitgeput en duizelig, tussen de grijze rietstengels.

Hier, dacht hij, op de mossige bodem tussen het wuivende riet kan ik even rusten.

Hij drukte zich tegen de aarde, die op en neer leek te gaan door het gebons in zijn lichaam.

Plots schrok hij. Wat was dat?

Hij meende een beweging in het riet te zien en sprong op zonder te weten wat het was. Hij kroop verder en zag tegen de achtergevel van de hoeve een brommer. Zonder enige aarzeling trapte hij de motor in werking en reed hij weg, over aardewegen, grindwegen en verharde wegen, tot de motor vele kilometers verder sputterde en stilviel bij gebrek aan benzine.

Twee volle dagen liep hij zich daarna de ziel uit het lijf, met de zware geldzak, voorbij oude Italiaanse bergdorpen, door donkere bossen, langs dalen en toppen van een groot bergmassief. Af en toe keek hij achterom.

Zouden die twee kleine lichten in de verte mij op de hielen zitten, vroeg hij zich af.

‘Shit!’

Hij struikelde over een boomwortel en stootte met zijn rechterschouder tegen de grond.

Niet achteromkijken, beval hij zichzelf, gewoon doorlopen.

Daarna riep hij meerdere verwensingen en sprong hij weer hijgend op. Hij holde door een dichtbegroeid bos, waar hij even wandelde om op adem te komen. Hij realiseerde dat de vermoeidheid hem volledig overmande. Hoelang nog, vroeg hij zich af, ik moet een autobaan of een spoorlijn vinden.

Voorbij de bossen kwam hij in een heuvelachtig landschap. Hij stak een riviertje over en klom op de rotsen. Hij hijgde luid, alsof hij ieder moment kon bezwijken van de uitputting. Zijn hemd zat vol zweetvlekken. Toen hij zijn been uitstreckte en op zijn knie steunde om niet van de rotsen af te glijden, vertrok zijn gezicht.

Krampen, verdomde krampen, dacht hij met een pijnlijke grimas.

Zijn lichaam was uitgeput en zijn geest was moe. Hij trok zich naar boven en vond weer steun met zijn voeten. Boven dwaalde hij koortsachtig rond. Het was koud en de berglucht was kil. Niettemin parelde het zweet op zijn voorhoofd. Zijn gezicht was grauw en was klam van het zweet. Zijn romp was stijf en zijn benen waren verzuurd van de ontelbare stappen die hij in deze bergen had gezet. Hij had reuzenhonger, want sinds zijn laatste maaltijd, zestig uur geleden, had hij niets anders gegeten dan enkele vruchten uit boomgaarden en de braambessen uit de wouden.

De zon was bijna helemaal onder. Het werd langzaam donker terwijl hij langs een paadje bergafwaarts wandelde. Zijn gang was onvast, hij struikelde en waggelde. Er joeg een koude wind door de zwarte dennenbomen. De strakke bergwind deed de takken kraken en de naalden ritselen. Hij had onvoldoende aanknopingspunten voor een degelijke oriëntatie.

‘Ik ben verdwaald’, mompelde hij wat voor zich heen, gewoon als hij was aan monologen de laatste dagen. Hij werd er zich van bewust dat hij nu en dan in zichzelf praatte. Tegelijk gaf hij er zich rekenschap van dat zijn gedachten af en toe verward raakten en dat hij zwakker werd omdat hij zo weinig had gegeten en gedronken. Zijn tong kleefde aan zijn verhemelte. Hij plantte zijn handen op zijn knieën om uit te rusten en speurde in de omgeving op zoek naar een waterbron.

Hij schrok en hief zijn hoofd direct op. Wat was dat voor geluid? Net als bij ieder gekraak van takken in de huilende wind, bij ieder geritsel van droge bladeren, drukte zijn gelaat nu ook nerveuze verwachtingen uit en waren zijn oren als die van een lynx gespitst.

‘Hoor ik dat goed?’ Het leek alsof hij vele voetstappen hoorde en alsof een stem boven andere stemmen uitkwam.

Mijn wapen, mijn wapen, dacht hij zenuwachtig. Hij maakte zijn pistool uit zijn gordel los, klemde het in zijn handen

en keek hijgend achterom. Zijn brein werkte trager van vermoeidheid, maar hij was nog steeds bijzonder alert.

Toen zijn ademhaling lichter werd, begon zijn hart plots van onrust zwaar in zijn keel te kloppen, want hij zag meerdere politiemensen vanachter de rotsen tevoorschijn komen. Een uitdrukking van diepe weezin gleed over zijn gezicht.

‘Arresteer hem!’ riep een van de carabinieri naar zijn twee collega’s, die van de andere kant kwamen.

Als een opgejaagd konijn achtervolgd door bloedhonden probeerde hij langs de bergflank een uitweg te vinden. Hij zette het op een lopen en zonder vaart te verminderen keek hij rillend over zijn schouder en zag hij een volledig peloton carabinieri achter hem lopen. Terwijl hij vluchtte en naar beneden liep, richtte hij zijn wapen in de richting van een van de politiemannen. Of hij hem raakte of niet, wist hij niet, maar het volgende ogenblik werd zijn pistool uit zijn hand gerukt door een greep die bijna zijn pols brak.

Ik moet hier weg, dacht hij nog, tegen beter weten in, kruipend over de grond. ‘Niet opgeven!’

De politiemensen klemden hem zo hard vast toen ze zijn handen probeerden te boeien dat hij hun lichaamsgeuren kon ruiken. Met zijn ene vrije hand vocht hij als een bezetene, maar hij voelde een stevige gummiknuppel op zijn keel en vervolgens werd hij met zijn gezicht tegen de grond geduwd. Tevergeefs bood hij nog weerwerk, terwijl de Italiaanse carabinieri in uniform hem sloegen en overmeesterden. Een schot van een pistool weerklonk luid in het hooggebergte en daarna nog één.

Hij zag plots een donkere vochtige plek, groter dan zijn hand, op zijn kleren en op de grond. Er kwam iets kleverigs en roods uit zijn buikholtte. Zijn ogen gloeiden als die van iemand met hoge koorts. Hij lag nu stil en doodsbleek op de aardbodem. Terwijl ze hem meesleurden, moest hij inspanningen doen om zijn bewustzijn niet te verliezen.

‘Waar is het gestolen geld?’ vroeg een agent.

‘Ik begrijp geen Italiaans!’ antwoordde hij. Hij klemde zijn lippen stijf op elkaar en zweeg. De geldzak was nergens te bespeuren.

‘Neem hem mee naar de combi beneden’, beval de hoofd-officier, ‘en zoek de omgeving af!’

Hij werd meegenomen in de politiewagen en in ijlt tempo overgebracht naar de spoedafdeling van het dichtstbijzijnde hospitaal.

‘Twee kogelwonden in de buikholte’, constateerde de spoed-arts terwijl hij handig met een schaar zijn met bloed door-drenkt hemd openknipte. Een verpleegster nam zijn hartslag op en legde hem aan allerlei medische apparatuur.

‘Bewustzijnsverlies door bloedverlies. Perforatie van de lever en de nieren’, klonk het onder de lampen boven de operatietafel.

De verpleegster nam een kompres en drukte dat tegen de bloedende wonden. De spanning was te lezen op hun gezichten. Hij bloedde heel sterk en kreeg tegelijk bloed toegediend via een infuus in zijn onderarm. Zijn ogen vielen dicht en zijn blote borst ging slechts heel langzaam op en neer. Het bloed sijpelde tussen de rubberen handschoenen van de verpleegster door.

‘Probeer de wonden te stelpen,’ sprak de dokter kordaat, ‘we beginnen met de operatie!’

Verbaasd keek hij om zich heen. Een politieman hield de wacht naast zijn bed, keek hem streng aan en pleegde een telefoontje. Even later kwam een onderzoeksrechter met een tolk de kamer binnen.

‘Identiteit? Uw naam? Wie bent u?’

Hij zweeg.

‘U wordt aangehouden voor gewapende overval en roofmoord. Waar heeft u de buit verborgen?’

Hij bleef zijn lippen stijf op elkaar houden.

‘Mij goed, u heeft inderdaad het recht om geen verklaring af te leggen, niet te antwoorden op de gestelde vragen en te zwijgen’, sprak de onderzoeksrechter, ‘en u kunt niet verplicht worden om uzelf te beschuldigen. Maar ik weet niet of dat, in uw geval, de beste strategie is.’ Vervolgens beval hij: ‘Vingerafdrukken en DNA!’

Een politiemann voerde de opdracht uit en schraapte met een wattenstaafje tegen de binnenzijde van de wang van de verdachte. Met een livescan werden daarna digitaal zijn vingerafdrukken afgenomen en doorgestuurd naar databanken.

Uit vergelijking van zijn vingerafdrukken met de gegevens in de Interpoldatabanken bleek dat hij in België geseind stond voor enkele zware misdrijven. Hij moest nog meerdere uitgesproken straffen ondergaan en was bekend in het Belgische criminele milieu.

‘Dit is hem. Zijn officiële naam is Ronald Ruyters’, sprak de verbindingsagent bij Interpol, ‘in het milieu ook bekend als “de zonderling”’.

Er werd door België een Europees aanhoudingsbevel gestuurd naar Italië. Tijdens de overlevering weigerde hij opnieuw een verklaring af te leggen. Hij werd met een geëscorteerde celwagen naar het vliegveld van Milaan gebracht en vervolgens per transportvliegtuig naar België overgevlogen.

In de laadruimte van het vliegtuig werd hij opgesloten in een beveiligde kooi van twee bij drie meter.

‘Gesp hem vast in de stoel en start de permanente bewaking!’ beval het hoofd van de veiligheidsdienst.

Het vliegtuig begon te taxiën, het geluid van de motoren zwol aan en het gevaarte trok zich langzaam op gang.

‘Verlies hem niet uit het oog’, klonk het bevel van de overste.

Tijdens de vlucht werd hij ononderbroken bewaakt door gewapende agenten die kogelvrije vesten droegen.

Vanuit Zaventem werd hij vervolgens onder strenge supervisie met een gepantserde celwagen overgebracht naar de mannenafdeling van de gevangenis van Vorst.

‘Streng regime en verhoogd toezicht’, luidde het order van de gevangenisdirecteur. ‘Maximale beveiligingsvoorzieningen en nauwkeurige controle op elke persoon die hem komt bezoeken!’

© 2024 Manteau/Standaard Uitgeverij België nv,
Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en
Kristiaan Vandenbussche

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk: mei 2024

Omslagontwerp: Bureau Blikgoed
Opmaak binnenwerk: Ready2print
Auteursfoto: Chess Bonte

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4117 9
NUR 330
D/2024/0034/235